

Tamás Tímea

Fohász Margithoz

az írótól, pátosszal

megírtam már hosszan prózában
versben is jó volna tudom
de a költészet csupa talány
csak néhány szó a papíron
szemétbe ültetett lilium
bódító illatú magány
mint a véniát vető királynő
a történelem hajnalán

rossz idők járnak ma is Margit
tán az eleven alázat maga
vagy az égig érő ima vára
vagy a korbácnak vérszaga
vagy mondd mi kellene még
hogy békítőleg nézzen le ránk
az ÚrIsten az ő jókedvében
a történelem ez alkonyán

tégelyekbe zárt illatok
éveken át gyűjtött rózsacseppek
regulák hitek kámzsák övek
megtört testek és fényes lelkek
évszázadokon át hordott hegye
sem elég hogy egy lilium
egy árva fehér és szent virág
kinőjön ma a sírokon

Margit vajon te látsz most engem
kései veszett hívedet
Isten rabjai sem vagyunk már
s nem látjuk a feszületet
mert nem értünk mi már semmit
amit te tudtál egykoron
s egy megváltás nélküli világban
nincs harang ébresztő kolomp

Margit ha tudsz segíts nekünk
kell most is az mi volt neked
a naív hit az áldozat
metaforák kísértetek
lemondás gög nélküli lét
a végtelen élő alázat
valami ami úgy virágozik
hogy nem fed be a gyalázat